

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 04 august 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, declarat de inculpatul

*Cavcaliuc Fiodor XXXX, născut la
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al s. XXXXX, r-nul
XXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>09.04.2015 – 04.08.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>29.08.2017 – 17.10.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>02.02.2018 – 14.03.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 04 august 2017, Cavcaliuc Fiodor a fost condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 09 decembrie 2014, aproximativ ora 23:30, inculpatul Cavcaliuc Fiodor, aflându-se pe str. Petru Rareș 32, mun. Chișinău, fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, fiind condus de colaboratorii de poliție INP a MAI la DNR pentru examinare în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei, mergând spre intrarea în DRN, la un moment dat, pe neașteptate, având un comportament agresiv și neadecvat, exprimând lipsă de respect față de colaboratorii de poliție, cât și urmărind scopul sistării activității de

serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul său, a opus rezistență fizică față de colaboratorii INP a MAI, Găină Iurie și Carauș Ivan, manifestată prin aplicarea unei lovituri lui Găină I. cu cotul în regiunea gâtului, cauzându-i dureri fizice și bruscându-l pe Carauș I., rupându-i epolețul de la uniforma de serviciu, în rezultat ultimul a căzut jos iar Cavcaliuc F. a început să fugă de la locul comiterii infracțiunii spre str. Albișoara, Carauș I. încercând să-l ajungă. Ulterior, Cavcaliuc F. s-a oprit, a luat de la pământ o creangă și a încercat să-l lovească, din care motiv Carauș I. a fost nevoit să efectueze o împușcătură verticală din arma de dotare pentru a curma acțiunile ilegale ale lui Cavcaliuc F., însă el nu a reacționat, a aruncat creanga jos și a continuat să fugă părăsind locul comiterii infracțiunii, împiedicând colaboratorii INP a MAI, Găină I. și Carauș I. să-și exercite obligațiunile de serviciu.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că fiind la stația tehnică Petrom, de automobilul său s-a apropiat Găină I., care a deschis ușa, l-a apucat de mână și l-a scos din mașină fără să ceară careva acte. În acel moment s-a apropiat și Carauș I., ambii colaboratori de poliție. Îl trăgeau fără careva explicații. A fost dus la Inspectoratul de Poliție, unde o doamnă i-a cerut actele, după care a fost dus la Dispensarul Republican de Narcologie, unde la ușă s-au oprit, iar el a fugit printre mașini. Nu s-a atins de colaboratorii de poliție, iar declarațiile părților vătămate sunt false.

Totodată, vina inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Găină Iurie a declarat că activează în calitate de inspector inferior și pe 09.12.2014 a intrat în serviciu în al doilea schimb, împreună cu colegul Carauș I. La ora 20:30, în localitatea Ratuș, r-nul Criuleni au încercat să stopeze automobilul inculpatului, au aprins semnul giratoriu și sonor, însă ultimul nu a reacționat și s-a îndreptat spre stația alimentară Peco. Au intrat la stație unde au stopat automobilul dat și el a cerut de la inculpat actele, însă acesta, în mod agresiv, a refuzat, i-a înjurat pe ambii. A venit al doilea echipaj cu Buga G. și Gheorghilaș V. Din cauza comportamentului agresiv lui Cavcaliuc F. i s-au aplicat mijloacele speciale, a fost dus la IP și scoasă fișa personală. După, s-au deplasat la Dispensarul Republican de Narcologie pentru a fi testat la alcoolemie. Acolo, la intrare primul mergea Carauș I., apoi inculpatul și el. Pe neașteptate inculpatul l-a lovit în regiunea gâtului cu cotul, pe coleg l-a tras de uniform și a fugit. După inculpat s-a pornit Carauș I. Comportamentul inculpatului era agresiv, vorbea cu cuvinte necenzurate, a refuzat să-i urmeze la Dispensarul Republican de Narcologie.

Partea vătămată Carauș Ivan a relatat că activează în calitate de inspector inferior de patrulare și fiind în serviciu cu colegul Găină I., au observat un automobil de model Vaz, care se deplasa neadecvat, motiv din care au decis să-l stopeze. Cerința lor de a stopa a fost ignorată de inculpat. L-au urmat și stopat, cerându-i actele, însă ultimul a refuzat, a devenit agresiv, vorbea necenzurat. În timpul discuției cu acesta, se simțea miros de alcool. Au chemat al doilea echipaj, când aceștia s-au apropiat, inculpatul s-a liniștit. A fost dus la IP pentru identificare, apoi pentru testarea la alcoolemie. În fața Dispensarului Republican de Narcologie a observat cum Găină I. se ținea cu mâna de față, iar inculpatul a fugit printre case. A fost și el atacat prin surprindere de inculpatul care i-a deteriorat uniforma de serviciu, a fost

bruscat, i-a fost rupt un epolet, fiindu-i lezată onoarea și demnitatea de polițist, el fiind nevoit să efectueze o împușcătură de avertizare.

Martorul Volașciuc Ruslan a comunicat că se deplasa cu inculpatul spre stația Peco, pentru a cumpăra țigări. Pe drum n-au fost opriți de nimeni. La stație, de automobil s-au apropiat doi polițiști, care, fără să explice motivul, au tras de ușă și i-au numit cu cuvinte necenzurate, l-au scos pe inculpat din mașină, l-au urcat în automobilul de serviciu, și au plecat. Ei erau îmbrăcați în uniformă de serviciu și cu automobilul de serviciu echipat corespunzător. Din cele văzute și auzite, a înțeles că inculpatul era suspectat de consum de alcool.

Potrivit plângerii din 10.12.2014, Găină I. a solicitat organelor de drept să-l atragă la răspundere pe Cavcaliuc F., care la 09.12.2014, aproximativ ora 23:30, în timpul escortării spre DNR, situat pe str. P. Rareș 32, mun. Chișinău, i-a aplicat o lovitură cu cotul în regiunea gâtului, iar pe colegul Carauș I. l-a bruscat și i-a rupt epoletul de la uniforma de serviciu, în rezultat ultimul a căzut la pământ.

Conform procesului-verbal de cercetare la fața locului din 10.12.2014, au fost ridicate un cartuș, o creangă și un nasture de la uniforma de polițist.

Potrivit raportului din 10.12.2014, Găină I. a menționat din că Cavcaliuc F. i-a aplicat o lovitură cu cotul în regiunea gâtului și l-a bruscat pe colegul de serviciu rupându-i epoletul de la uniforma de serviciu, în rezultatul căruia ultimul a căzut la pământ.

Prin urmare, la ca, s-a stabilit că părțile vătămate Găină I. și Carauș I. sunt angajați al MAI și la 09.12.2014, în orele 23:30, în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, au fost agresați fizic de către inculpat, care era conștient că discută cu un colaborator de poliție și acesta a dorit săvârșirea acestei acțiuni.

Or, din declarațiile părților vătămate s-a stabilit că ei erau în uniforma de serviciu, prin urmare inculpatul înțelegea că prin acțiunile sale lovește și numește cu cuvinte necenzurate un colaborator de poliție.

Declarațiile inculpatului că n-a lovit colaboratorii de poliție, reprezintă o poziție de eschivare de la răspunderea penală pentru fapta comisă.

Afirmația apărării că, inculpatul a fost lovit de către inspectorii de patrulare, este pur declarativă, deoarece, acesta urma să conteste pretenziunile acțiunii ilegale în modul stabilit de lege.

Inculpatului i-a fost comunicat că urmează să fie testat la alcoolemie, și chiar dacă nu a servit, nu era o problemă să accepte.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, ca aplicarea violenței nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei cu funcție de răspundere și nimicirea bunurilor acestora în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violență, în legătură cu participarea lor la prevenirea ori curmarea unei infracțiuni.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul se caracterizează pozitiv, circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă prin aplicarea unei pedepse cu amendă la limita maximă prevăzută la sancțiunea art. 349

alin. (1¹) Cod penal, în redacția de până la modificările din 07.11.2016, și anume de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Alexandru Arcer, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executare.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, inclusiv de gravitatea infracțiunii săvârșite, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată nu a recunoscut vina, iar instanța i-a stabilit o pedeapsă prea blândă.

3.1. Inculpatul la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că instanța de judecată a dat o apreciere greșită probelor prezentate de acuzare, considerându-le ca fiind veridice și a ignorat totalmente declarațiile făcute de către inculpate și martorul Volașciuc R.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 6270, efectuată a doua zi, adică la 10.12.2014, careva leziuni corporale la Găină I. nu s-au depistat, ce denotă că declarațiile lui sunt false.

În afară de aceasta, colaboratorul INP a MAI Carauș I. a declarat că el i-a rupt epoleții de la uniforma de serviciu, însă acest fapt nu a avut loc, nu corespunde adevărului și nu se confirmă prin careva probe veridice și pertinente. Dacă aceste circumstanțe ar corespunde realității, cămașa cu epoleții ruși ar fi fost ridicată de la Carauș I., examinată și anexată ca probă la materialele cauzei penale.

Faptul că a cerut colaboratorilor de poliție să se prezinte și să-și motiveze comportamentul, nu a însemnat că a fost agresiv.

În seară zilei de 09.12.2014, după ce de mai multe ori a fost agresat de către colaboratorii de poliție, a fugit de la ei, iar din acest fapt nu rezultă că a comis infracțiunea incriminată. Acest pas a fost doar o metodă de a scăpa de amenințările ultimilor, pe care la acel moment le-a înțeles ca reale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, ambele apeluri au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, care a fost integral dovedită, dându-i faptei săvârșite o încadrare juridică corespunzătoare.

Vinovăția inculpatului se confirmă prin probele administrate, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi declarațiile părților vătămate, plângerea lui Găină I., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10.12.2014, din care rezultă că au fost ridicate un cartuș, o creangă și un nasture, planșele fotografice, raportul din 10.12.2014 depus de Găină I., procesul-verbal de examinare a obiectului din 17.12.2014.

Instanța de fond întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerându-le a fi neveridice și date cu scopul evitării de la răspunderea penală, or, acestea se contrazic cu probele administrate, care combat în întregime versiunea inculpatului.

Declarațiile martorului Volașciuc R. se apreciază ca fiind parțial veridice, rezultând din faptul că, martorul este în relații apropiate (consătean, prieten) cu inculpatul, fapt care l-a determinat pe acesta să depună în instanță declarații incomplete, favorabile inculpatului în scopul diminuării vinovăției acestuia. Aceste declarații vin în contradicție cu circumstanțele cauzei, or, martorul nu a declarat despre aplicarea de către inculpat a loviturilor părții vătămate Găină Iurie, cauzându-i dureri fizice, și totodată despre bruscarea colaboratorului de poliție Carauș I., rupându-i epoletul de la uniforma de serviciu, în rezultat la ce ultimul a căzut jos la pământ, fapt confirmat de către părțile vătămate Găină I. și Carauș I., dar și procesul-verbal de cercetare la fața locului, corpurile delict, probe ce sunt admisibile, pertinente și concludente, și care în coroborare demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Se reține că noțiunea de „violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei” în sensul art. 349 alin. (1¹), trebuie înțeleasă în felul următor: cauzarea intenționată a leziunilor corporale care nu au avut drept urmare nici dereglarea sănătății, nici pierderea capacității de muncă, ori aplicarea intenționată a loviturilor sau săvârșirea altor acțiuni violente care au cauzat o durere fizică, dacă acesta nu a creat pericol pentru viața și sănătatea victimei, mai mult ca atât declarațiile părții vătămate Găină I. sunt confirmate de către partea vătămată Carauș I.

Faptul ruperii epoletului părții vătămate Carauș I., este dovedit și prin planșa fotografică anexată la materialele cauzei, procesul-verbal de examinare a obiectului din 17.12.2014 prin care se confirmă că pe haina de serviciu a colaboratorului de poliție Carauș I., în partea dreaptă, este epoletul rupt și lipsește bumbul care unește epoletul cu scurta. Mai mult, nasturele de culoare neagră rupt de la uniforma de serviciu a lui Carauș I. a fost recunoscut în calitate de corp delict și anexat la materialele cauzei.

Este neîntemeiat și argumentul apărării că declarațiile părților vătămate nu corespund realității, or, acestea sunt confirmate prin probe veridice și depuse conform prevederilor legale.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea hotărârilor adoptate, cu dispunerea achitării lui.

Recurentul a indicat că instanța de judecată a dat o apreciere greșită probelor prezentate de către acuzare, considerându-le ca veridice și a ignorat totalmente declarațiile lui și ale martorului Volașciuc R.

Astfel, deși partea vătămată Găină I. a declarat că el l-a lovit cu cotul în regiunea gâtului, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 6270, efectuată a doua zi, adică la 10.12.2014, careva leziuni corporale la ultimul nu s-au depistat, ce denotă că declarațiile lui sunt false.

În afară de aceasta, Carauș I. a declarat că el i-a rupt epoleții de la uniformă de serviciu, dar acest fapt nu a avut loc, nu corespunde adevărului și nu este confirmat

prin careva probe veridice, pertinente. Altfel, cămașa cu epoleții rupți ar fi fost ridicată de la ultimul, examinată și anexată ca probă la materialele cauzei.

Faptul că a cerut să I se prezinte și să-i motiveze comportamentul lor, precum și motivul reținerii, nu a însemnat că a fost agresiv și că nu îi respectă.

În seară zilei de 09.12.2014, după ce de mai multe ori a fost agresat de către părțile vătămate, a fugit de la ei, ce nu denotă că a comis infracțiunea incriminată. Acest pas a fost doar o metodă de a scăpa de amenințările lor, pe care la acel moment le-a înțeles ca reale.

Instanța d apel nu a înlăturat încălcările menționate, menținând în vigoare o sentință ilegală.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427* Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit *art. 427 alin. (1)* Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform *art. 424 alin. (2)* Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit *art. 429 alin. (1)* Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu *art. 430 alin. (5)* Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în *art. 427* și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în *art. 427 alin. (1)* Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității hotărârii contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie, f.d. 220*).

Rezultă, că acest recurs ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform *art. 24 alin. (2)* Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit *art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8)* Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se

atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părților vătămate Găină I. și Carauș I., plângerea și raportul depuse de Găină I., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10.12.2014, fiind ridicate un cartuș, o creangă și un nasture, planșele fotografice, procesul-verbal de examinare a obiectului din 17.12.2014, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând clar și argumentat motivele pentru care au respins probele și versiunile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 349 alin. (1¹) Cod penal (pct. 2. - 5. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (pct. 5. din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei

de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Cavcaliuc Fiodor XXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 04 august 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 aprilie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco